

Silloin Jeesus tuli

William Branham

Silloin Jeesus tuli

”Niin Jeesus tuli ja sai tietää, että hän jo neljä päivää oli ollut haudassa.”

- Johannes 11:17

* * *

Kertomus Lasaruksen kuolleista herättämisestä on yksi suurimmista todisteista Kristuksen jumalalliselle Messiaanisuudelle. Se oli suuri tapahtuma, joka niin sanoaksemme otti kaiken tuulen pois epäuskoisten purjeista. Kuka tahansa tietää, että ainoastaan Jumala voi herättää kuolleet. Tämä mies oli ollut kuolleen ja haudattuna neljä päivää. Mätäneminen oli jo alkanut.

Jokin aika sitten keskustelin erään rouvan kanssa, joka väitti olevansa uskonnollinen henkilö. Hän sanoi minulle: ”Herra Branham, minä ihailen teidän saarnaamistanne, mutta yhden asian te teette väärin.”

”Minä olen aina iloinen siitä, että joku kertoo minulle, missä minä olen väärässä,” minä sanoin. Hengellisissä asioissa oikea ja väärä voidaan osoittaa ainoastaan Jumalan Sanalla.

Hän, sanoi minulle: ”Tässä sinä olet väärässä. Sinä painotat liikaa Jeesusta. Sinä teet Hänestä jumalallisen, eikä Hän ollut jumalallinen.” Minä sanoin: ”Rouva, jos te voitte osoittaa sen Raamatulla, silloin minä hyväksyn sen. Mutta minä en usko, että sitä voidaan tehdä.”

”Varmasti minä voin todistaa sen Raamatulla,” hän vastasi.

Kun minä kysyin häneltä, mistä hän voisi löytää sellaisen todisteen Raamatusta, hän viittasi tähän Kirjoitukseen Johanneksen evankeliumin yhdennessätoista luvussa. Hän uskoi, että Kristus oli vain profeetta, vain hyvä tavallinen mies. Nyt jos Jeesus olisi ollut vain profeetta, silloin me kaikki olemme kadotettuja ja harhassa. Hän ei ollut mitään muuta kuin Jehova Jumala julkituotuna lihassa. Hän oli Jumalallinen.

Hän jatkoi sanoen: ”Matkalla Lasaruksen haudalle, Raamattu sanoo, että Jeesus itki. Se ei varmastikaan ollut jumalallista. Se osoittaa, että Hän oli vain mies.”

Minä sanoin: ”Kyllä, Hän itki, kun Hän meni Lasaruksen haudalle. Mutta kun Hän ojensi ryhtinsä, katsoi suoraan hautaa ja sanoi: ‘Lasarus, tule esiin,’ se oli enemmän kuin ihminen. Se oli Jumala. Mätäneminen tunsu Mestarinsa, sielu tunsu Luojansa, ja hauta luovutti miehen, joka oli ollut kuolleena neljä päivää. Hän seisoi siinä jaloillaan ja oli taas elossa. Sisar, hän oli neljän päivän matkan päässä jossakin. Minä vain en tiedä, missä, ettekä tekään, mutta minä tiedän, että Jeesus Kristus tunsu hänet nimeltä ja herätti hänet kuolleista.” (Johannes 11:1–44).

Minä uskon, että eräänä päivänä Hän on huutava taivaasta ja maa ja meri antavat kuolleen, ja jokainen ihminen, jonka Hän tuntee omanaan, on seisova Hänen läsnäolossaan.

Hän oli ihminen, kun Hän itki, mutta Hän oli Jumala, kun Hän herätti kuolleita.

Martta, Maria ja Lasarus olivat Jeesuksen ystäviä. Minun sydämeni suurin halu on olla Hänen ystävänsä. Koko maailmassa ei voi olla parempaa ystävää kuin Hän. Nyt tämä pieni perhe oli erotettu alkuperäisestä seurakuntayh-teydestään. He olivat luopuneet kaikesta uskoakseen Häneen. Tavallisesti, kun te aiotte uskoa Herraan Jeesukseen, se saa aikaan pienen hälinän.

Eräänä päivänä Lasarus sairastui. He tarvitsivat nyt Jeesusta enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Silloin tuli pettymys. Jeesus oli mennyt pois. Jos te luette Kirjoituksia, te huomaatte, että Jeesus sanoi; "...Poika ei voi itsestänsä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, minkä Hän näkee Isän tekävän" (Johannes 5:19).

Me näemme, että eräänä päivänä Jeesus oli kulkemassa läpi kansanjoukon, kun eräs pieni nainen kosketti Hänen viittaansa. Jeesus sanoi, että Hän tunsí, kuinka voimaa lähti Hänestä (Markus 5:25–34; Luukas 8:43–48). Kuinka paljon suurempi asia olikaan Lasarusen kuolleista herättäminen kuin tuon pienen naisen paraneminen, mutta kuitenkin missään ei kerrota, että Hän silloin olisi tuntenut voimaa lähtevän itsestään. Mitä se oli? Tuo nainen käytti Jumalan lahjaa (Markus 5:24–34). Toisella kertaa Jumala itse käytti omaa lahjaansa (Johannes 11:1–44). Tämän te näette tapahtuvan puhujalavalla, kun te olette minun kokouksissani.

Minua on arvosteltu paljon sen suhteen ja ihmiset kysyvät, mikä tekee minut heikoksi. Ei ole mitään tarvetta koettaa selittää sitä. Minä en pysty täysin tekemään sitä, mutta minä voin osoittaa sille tukea Kirjoituksista. Näyt, jotka tulevat puhujakorokkeella, ovat tulosta siitä, että ihmiset käyttävät Jumalan lahjaa, samoin kuin tuo pikku nainen. Yksilöihmisten usko saa sen aikaan. Sitten kun minä olen kotona tai jossakin muualla ja Herra näyttää minulle näyn, se ei tee minua heikoksi. Joskus näky saattaa kestää tunnin tai kaksi. Sen sijaan, että olisin heikko, kun tulen siitä pois, minä olen onnellinen ja virkistynyt. Siinä Jumala ottaa lahjansa ja käyttää sitä.

Nyt kun Jeesus sai sanoman Marialta ja Martalta, Hän sanoi, ettei tuo sairaus ollut kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi. Isä oli epäilemättä paljastanut tämän Jeesukselle, tai muutoin Hän ei olisi voinut antaa sellaista lupautsa, eikä Hän olisi jäänyt vielä kahdeksi päiväksi

sinne, missä Hän oli (Johannes 11:46).

Monesti me ajattelemme, että on ikävää, kun me tulemme sairaaksi tai jokin tarve nousee esiin. Älkää vain menettäkö rohkeuttanne. Muistakaa, että kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa (Room. 8:28). "Hyvän miehen askeleet ovat Herran säätämät" (Psalmi 37:23 King James Bible).

Lasarus oli tullut sairaaksi ja hänen sisarensa lähettivät noutamaan Ystäväänsä. Jeesus oli istunut heidän pöydässään ja syönyt monesti heidän kanssaan. Ehkä he olivat tehneet Hänelle puvun, jota Hän voisi pitää. Hän oli kallistanut päänsä parhaille tyynyille, mitä Martalla ja Marialla oli. He koettivat osoittaa Hänelle kaikkea kunnioitusta, mitä voivat. Ja nyt kun he niin kipeästi tarvitsivat Häntä, Hän viivytti tuloaan. Miksi Hän teki niin, kun he pyysivät Häneltä palvelusta?

On aikoja, jolloin me olemme samassa tilanteessa. Me kysymme, miksi tällaisia asioita tapahtuu silloin kun me käymme kokouksissa ja elämme kokosydämisesti Jumalan edessä, koettaen olla vanhurskaita, rehellisiä ihmisiä, tehden kaiken, mitä kristillisyys vaatii. Mutta tiedätkö, että monta kertaa ne ovat siunauksia valepuvussa. Meidän ei tarvitse ymmärtää niitä. Jos me uskomme Jumalaa, Hän järjestää ne.

Ettekö voikin kuvitella niitä Betanian asukkaiden pilkkaavia sortimia, jotka osoittivat näitä kahta avutonta naista? Ettekö voikin kuvitella kuulevanne heidän sanovan: "No missä se teidän ystävänne nyt on? Näettehän, että kun ratkaisun paikka tulee, Hän on mennyt jonnekin muualle ja kieltäytyy tulemasta teitä auttamaan."

Tuo sama riivaaja ei ole vielääkään kuollut. Se elää yhä. Ihmiset olivat pilkallisia, mutta tuon pimeimmän hetken keskellä, kun tuo mies oli ollut haudassa neljä päivää, he kuulivat, että Jeesus oli tulossa.

Joku saattaisi ajatella, että Martalla oli oikeus mennä ja tehdä numero siitä, ettei Hän ollut tullut aikaisemmin. Mutta hän osoitti todellisen uskonsa. Kerran hän oli lukenut kertomuksen suunemilaisesta naisesta, joka oli menettänyt poikansa (2. Kuningasten kirja 4:18–37). Tuo suunemilainen nainen oli tunnistanut, että

Jumala oli profeetassa. Hänen uskonsa profeetan Jumalaan toi takaisin hänen poikansa, ja jos Jumala oli profeetassaan, kuinka paljon enemmän Hän oli Pojassaan?

Martta ei katsonut mieheen, joka näennäisesti oli pettänyt hänet, vaan Jumalaan, joka oli tuossa miehessä. Hän sanoi: "Mutta nytkin minä tiedän, että Jumala antaa Sinulle kaiken, mitä Sinä Jumalalta anot" (Johannes 11:22).

Siinä se on. Kyse ei ole seurakunnan teoista, vaan Jumalan voimasta, joka on seurakunnassa. Martta osoitti, missä hänen uskonsa todella lepäsi. Minä uskon, että helluntailaisten, metodistien, baptistien, presbyteerien, luterilaisten ja toisten seurakuntien keskellä on monia Marttoja. Minä uskon, että kun ratkaisun aika tulee, he osoittavat uskonsa.

Eräänä päivänä kaukana Babylonissa tapahtui suuri asia (Daniel 3). Kuvitelkaamme tuota aamua, jolloin pätsi oli lämmitetty seitsemän kertaa kuumemmaksi kuin normaalisti. Kuningas Nebukadnessar oli antanut käskyn, että kaikkien ihmisten tuli langeta maahan ja palvoa kultaista kuvapatsasta, jonka hän oli pystyttänyt. Mutta siellä oli kolme miestä, Jumalaan uskovia, jotka kieltäytyivät tottelemasta kuninkaan käskyä. He seisoivat lujina Jumalan iankaikkisessa Sanassa: "Älä pidä muita jumalia Minun rinnallani" (2. Mooses 20:3). Minä haluan teidän näkevän sen.

Jumala on aina kunnioittanut jokaista ihmistä, joka seisoo lujana Hänen lupauksissaan. Se näytti todella pimeältä hetkeltä Sadrakille, Meesakille ja Abednegolle, kun he seisoivat kuninkaan edessä. Ehkä kuningas sanoi: "Nyt pojat, jos te haluatte tehdä pienen kompromissin tässä asiassa ja haluatte muuttaa päätöstänne, me annamme teille mahdollisuuden."

Mutta te tiedätte, että kompromissien tekeminen on vierasta sellaisen uskovan sydämelle, joka on vakaasti kiinnittänyt mielensä siihen, mikä on "NÄIN SANOO HERRA." He sanoivat: "Jos niin käy, voi meidän Jumalamme kyllä pelastaa meidät tulisesta pätsistä, ja Hän pelastaa myös sinun kädestäsi, kuningas. Ja vaikka ei pelastaisikaan, niin tiedä se, kuningas, että me emme palvele sinun jumaliasi emmekä

kumartaen rukoile kultaista kuvapatsasta, jonka sinä olet pystyttänyt” (Daniel 3:17,18).

Oi, jospa Jumalan kansa vain ottaisi samanlaisen kannan! Esimerkiksi silloin kun sää on lämmin ja saatana kiusaa teitä naisia käyttämään noita skandaalimaisia vaatteita, seuraten maailman tietä, älkää tehkö kompromissia. Te olette tehneet ratkaisunne Kristuksen puolelle. Seuratkaa Hänen tietään riippumatta siitä, mitä se maksaa. Ja jospa te miehet saisitte tuon ”toivomusluun” pois selästänne ja laittaisitte selkärangan sen tilalle, te ette antaisi vaimonne pukeutua sillä tavalla. Jumala kunnioittaisi teitä sen vuoksi. Te tiedätte, että se on oikein.

Kuningas Nebukadnessar kutsui armeijansa mahtavimmat miehet sitomaan ja heittämään nämä kolme Jumalan miestä tuliseen pätsiin. Ja siinä heidän kuoleman marssillaan, kädet sidottuina, he kävelivät suoraan tuon pätsin huipulle, seisten lujina Jumalan lupauksessa, joka ei voi pettää. Kuumuus oli niin kova, että se tappoi nuo miehet, jotka marssittivat heitä pätsiin. Kuninkaan miehiä oli ruokittu hänen viineillään ja kaikella maan lihavuudella. Sadrakilla, Meesakilla ja Abednegolla oli ainoastaan palkohedelmiä syötävänään ja vettä juotavanaan (Daniel 1:6–21). Heidän ruumiinsa eivät ehkä fyysisesti vetäneet vertoja kuninkaan mahtaville sotureille, mutta miestä ei arvostella hänen lihastensa mukaan. Mies arvostellaan hänen luonteensa mukaan. Minä olen nähnyt miehiä, jotka ovat painaneet yhdeksänkymmentä kiloa, mutta joissa ei ole ollut kiloakaan todellista miestä.

Kuumuus ei voinut kärventää heidän ruumiitaan. Jumala oli heidän sydämissään. Siinä oli ero. Sana oli ankkuroitu heidän sydämiinsä. ”Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala... Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme” (Johannes 1:1, 14).

Kun he kulkivat tuota kuoleman marssiaan, katsoen toinen toisiinsa, ottaen viimeiset askeleensa kohti tuota tulista pätsiä, se näytti heidän elämänsä pimeimmältä hetkeltä, mitä he olivat nähneet. Silloin Jeesus tuli. Niin Hän tekee. Pimeimmällä hetkellä on ainoastaan yksi asia, jonka me voimme tehdä. Seistä Jumalan iankaikkisissa lupauksissa, niin silloin Jeesus on tuleva.

Eräänä yönä pieni laiva oli keskellä Galilean merta, heittelehtien sinne ja tänne, kun tuuli oli vastainen. Pieni opetuslasten joukko tarrautui toisiinsa tuntien, että tämä ehkä on loppu. Epäilemättä riivaajia istui jokaisella aallolla ja ne sanoivat: "Me saimme heidät. Nyt he lopettavat saarnaamisensa." Saatana ajatteli, että nuo opetuslapset olivat lähteneet matkaan ilman Herraa. Mutta mitä Hän oli tehnyt? Hän oli kiivennyt vuoren huipulle rukoilemaan ja sieltä Hän katseli tuota pientä laivaa, kun se poukkoili merellä (Matt. 14:22–33).

Oi, minä olen niin iloinen, että Hän kiipesi ylös Kirkkauden varustuksia ja istuutui Majesteetin oikealle kädelle korkeudessa (Hebr. 1:3). Hänen silmänsä tarkkaa varpustakin (Luukas 12:6–7), ja minä tiedän, että Hän tarkkaa minua. Hän tarkkaa sinua.

Juuri pimeimpänä hetkenä, kun jokainen keinahdus näytti viimeiseltä, Jeesus tuli, kävellen merta pitkin. Pankaa merkille tämä. He olivat avuttomia, toivottomia, epätoivoissaan, ja kun he näkivät Hänen tulevan, he huusivat peloissaan. Jeesus oli ainoa, joka saattoi auttaa heitä, ja he pelkäsivät Häntä.

Tänä suurena hetkenä atomiajassa, kun maailma on epätoivoissaan kansakunnan ollessa kansakuntaa vastaan ja täydellisen tuhon ollessa mahdollista, Jeesus osoittaa elävänsä. Tänä pimeänä hetkenä Jeesus on täällä, mutta maailma pelkää Häntä.

Minä olen niin iloinen siitä, että Jeesus vaeltaa Seurakuntansa kanssa. Seurakunta ei ole koskaan ollut niin jakaantunut, niin kappaleiksi revitty. Koskaan se ei ole ollut näin kirkkokunnallisuuden syömä. On niin monia eroavaisuuksia, niin monia sensaatioita ja asioita, joita tapahtuu seurakunnissa. Mutta juuri kaiken sen keskellä, juuri kaikkein pimeimpänä hetkenä, Jeesus tulee ja osoittaa Itsensä ja rakkautensa seurakunnalleen.

Siellä toisella rannalla eli pieni nainen, jolla oli ollut verenjuoksu-tauti kaksitoista vuotta (Markus 5:21–34). Hän oli myynyt kaiken, mitä hänellä oli ja kuluttanut sen lääkäreillä. Mutta kukaan heistä ei ollut voinut auttaa häntä ja hän oli tullut vain huonommaksi. Kaikki toivo oli mennyt. Mikään ei voinut auttaa hänen kurjaa, heikkoa ruumistaan. Hän oli kuullut Jeesuksesta, mutta Hän oli kaukana meren

takana. Ehkä hän oli kuluttanut viimeiset rahansa ja oli yhä sairas ja heikko. Mutta juuri tuona pimeimpänä hetkenä pieni vene tuli rantaan ja Jeesus tuli sinne.

Oi, tällä tavalla Hän toimii. Tuo nainen ei voinut mennä Jeesuksen tykö. Mutta on siunattu asia, että vaikka sinä et voi mennä Jeesuksen tykö, Hän voi tulla sinun tykösi. Eikä Hän ole vielä koskaan pettänyt.

Eräänä päivänä siellä gerasalaisten maassa eli eräs mukava, Jumalaa pelkäävä kansalainen. Ehkä hän oli naimisissa ja hänellä oli kaksi tai kolme lasta. Mutta hän joutui väärään seuraan. Tässä asiassa monet nuoret miehet ja naiset epäonnistuvat, menemällä väärään joukkoon, väärrien ystävien seuraan.

Niin tapahtui tämänkin miehen kanssa. Eräänä iltana hän oli mennyt ulos, ottanut ryypyn, ja ehkä pelannut vähän. Hänen ystävänsä sanoivat, ettei siitä olisi haittaa. Silloin ensimmäinen riivaaja meni häneen. Hän meni kotiin ja hänen oli kerrottava vaimolleen valhe ja ja toinen riivaaja tuli häneen. Ei kestänyt kauaa, kunnes hänessä oli niitä Legio. Hän joutui kaiken avun ulottumattomiin ja niin tuo raukka ajautui hautoihin (Markus 5:1–20). Oletteko te panneet merkille, kuinka riivaaja haluaa asustaa haudoissa, viipyen mielellään vanhoissa, kuolleissa paikoissa? Se ei jätä huomioimatta seurakuntiakaan, kun ne käyvät kuolleiksi.

He olivat sitoneet tämän miehen kahleilla, mutta hän oli kiskonut ne irti. Kun joku henkilö on riivaajan valtaama, hänellä saattaa olla normaaliin verrattuna moninkertaiset voimat. Jos saatana voi antaa teille enemmän kuin kaksinkertaisesti teidän omat voimanne, mitä te ajattelette Jumalan voivan tehdä teille? Mitä Hän voi tehdä teille, jotka olette sairaita sielustanne ja ruumiistanne? Jos saatana voi ajaa teidät anniskelubaariin tai moraalittomasti kadulle, ja saatana voi saada teidät pettämään aviomiestänne, pettämään vaimoanne, tai varastamaan, valehtelevaan ja niin edelleen, kuinka paljon enemmän voi Jumala tehdä, kun Hän saa teidät täysin omistukseensa?

Tämä kaveri, jossa Legio oli, oli kerran ollut herrasmies, mutta nyt hänellä ei ollut mitään toivoa, vaan hän eli haudoissa saatanan kanssa. Vuosi vuodelta hän tuli pahemmaksi, kunnes kukaan ei enää voinut

kulkea sitä tietä (Matteus 8:28). Hän ei halunnut vahingoittaa ketään, sillä hän tiesi paremmin. Mutta joka kerta, kun hän näki jonkun, riivaaja sai hänet menemään ja hän koetti tappaa tuon ihmisen. Niinpä kaikki pelkäsivät häntä ja hänet oli eristetty koko yhteiskunnasta. Riivaaja oli ajanut hänet pois järjiltään. Se oli pimein hetki, mitä hän koskaan oli kokenut. Silloin Jeesus tuli.

Jeesus ajoi riivaajat pois hänestä ja ne menivät sikalaumaan. Sioilla oli tarpeeksi järkeä mennä ja hukuttautua. Ihmettelenpä kuinka vai-kuttava hänen todistuksensa oli tuon maan siankasvattajien joukossa. He eivät halunneet herätystä, koska he pyysivät Jeesusta lähtemään heidän rannikoltaan. Herätys olisi saattanut maksaa heille muutamia sikoja. Heistä tuntui kotoisemmalta sikojen ja riivaajien kanssa, kuin Herran Jeesuksen kanssa. He halusivat sikansa ja pyysivät Jeesusta lähtemään.

Ja samoin on tänä päivänä. Ihmiset haluavat mieluummin pysyä vanhassa ummehtuneessa, muodollisessa, jumalattomassa, välinpitämättömässä tilassaan, kuin kestää vähän mielenliikutusta silloin tällöin. Minä kestäisin sen tuhat kertaa mieluummin. Heistä tuntuu kotoisemmalta riivaajien ja vanhan tilansa kanssa, kun he juovat, tupakoivat, pelaavat uhkapelejä, pitävät tiukkoja, vähii vaat-teita, leikkaavat hiuksensa ja tekevät muita maailmallisia asioita, kuin että heitä kutsuttaisiin vanhanaikaisiksi, ja että Jeesus olisi heidän kotonaan. Minä haluaisin miljoona kertaa mieluummin Hänet.

Se oli pimeimpiä hetkiä, kun Jeesus tuli. Minä voin kuvitella, kuinka tuo mies, jossa Legio oli, menee kotiin, etsien sen paikan, jossa hän kerran asui. Vaimon luultavasti täytyi myydä tuo paikka, ja nyt hän ihmettelee, missä tämä on. Etsiessään paikasta toisensa jälkeen, joku ehkä kertoo hänelle, että hän asuu siellä kujan päässä. Kun hän tulee sinne tuon pienen, vanhan ja hataran majan tykö ja hänen lapsensa, vanhoissa, repaleisissa vaatteissa, näkevät hänen tulevan, he juoksevat piiloutuakseen. Vaimo tarttuu pieneen hartiahuiviinsa ja vetää sen päälleen lähtiessään juoksemaan pois.

Hän huutaa: "Älä juokse, Kulta, tule tänne. Minä haluan syleillä sinua, kultaseni. Tulkaa lapset, antakaa minun ottaa teidät syliini."

”Oh,” hän sanoi: ”mitä on tapahtunut?”

Hän sanoi: ”Jeesus tuli sinne. Se sai aikaan muutoksen. Oi vaimo, lapset, tulkaa tänne. Se oli minun pimein hetkeni. Riivaajat kiusasivat minua. Silloin Jeesus tuli.”

Siellä oli eräs mies, joka makasi Betesdan lammikon äärellä. Hän oli ollut heikkouden vallassa kolmekymmentä kahdeksan vuotta (Johannes 5:2–9). Hän oli tulossa vanhaksi ja kun enkeli kuohutti veden, joku toinen ehti aina ennen häntä. Perimätieto kertoo meille, että ihmiset jopa iskivät toisiaan puukoilla, kun he koettivat ehtiä ensimmäisinä lammikkoon.

Jeesus tuli hänen tykönsä ja sanoi: ”Nouse, ota vuoteesi ja käy.” Oi, se saa inhimillisen sydämen huutamaan halleluja, kun te ajettelette sitä. Pimeimpänä hetkenä Jeesus tulee.

Sokea kerjäläinen, nimeltään Bartimeus, istui siellä Jerikon portin luona. Kaikki hänen toivonsa oli mennyt eikä hänellä ollut paljoakaan mahdollisuuksia. Ihmiset olivat häntä vastaan; kaikki näytti olevan häntä vastaan. Juuri hänen pimeimpänä hetkenään Jeesus tuli (Markus 10:46–52) ja muutti hänen pimeytensä valkeudeksi. Kaikki tulee olemaan hyvin, kun Jeesus ilmestyy.

Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen, masentunut joukko opetuslapsia oli hajaantunut eri paikkoihin. Epäilemättä Pietari puhui tällä tavalla joillekin opetuslapsille: ”No niin, minä taidan mennä kalastamaan. Minä olen niin lannistunut. Kuinka saattoi olla mahdollista, että Hänet, jonka minä kuulin kutsuvan Lasaruksen esiin haudastaan (Johannes 11:1–44), Itse ristiinnaulittiin. Minä näin Lasaruksen tulevan ulos haudasta oltuaan siellä kuolleen neljä päivää.”

”Minä seisoin siellä Nainin kaupungin portin äärellä, kun he kantoivat ulos tuon kuolleen miehen, leskiäidin ainoan pojan. Jeesus sääli tuota äitiä ja kosketti paareja sanoen: ’Nuorukainen, Minä sanon sinulle: nouse.’ Ja minä näin hänen palaavan elämään”.
(Luukas 7:11–17)

”Minä näin Hänen muuttavan veden viiniksi Kaanaan häissä” (Johannes 2:1–11).

”Minä näin Hänen koskettavan pitalista miestä, joka oli pitalista lumivalkoinen. Välittömästi pitali lähti hänestä” (Markus 1:40–45).

”Kuinka saattoi tapahtua, että Hän riippui siellä ristillä pilkkaavien sotilaiden sylkiessä Hänen kasvoihinsa (Matteus 26:67)? Kuinka se oli mahdollista, että Hän meni makaamaan ja antoi heidän lyödä naulat Hänen käsiensä ja jalkojensa läpi? Kuinka Hän saattoi sallia orjantappurakruunun painettavan päähänsä (Matteus 27:27–32)? Kuinka Hän saattoi seistä siellä, kun he ruoskivat Häntä, kunnes Hänen selkensä oli haavoilla ja kylkiluut näkyivät läpi? Kuinka Hän salli heidän kohdella itseään niin? Kuinka Hän saattoi riippua siellä taivaan ja maan välillä, veren valuessa Hänen kyljestään, kun nuo pilkkaavat papit, Hänen perivihollisensa, kulkivat ohi ja herjasivat Häntä? Kuinka Hän saattoi antaa heidän peittää Hänen kasvonsa ja lyödä Häntä, sanoen: ‘Profetoi meille, Kristus, kuka se on, joka Sinua löi?’ (Matteus 26:68). Kuinka Hän saattoi antaa ylipappien kulkea siellä sanoen: ‘Auta itseäsi ja astu alas ristiltä, ... että me näkisimme ja uskoisimme’ (Markus 15:29–32)? Kuinka saattoi tapahtua, että sellainen suuri henkilö kuin Hän, jonka me uskoimme olevan Jumalan Pojan, saattoi mennä sellaisen kärsimyksen ja rangaistuksen läpi ja silti pysyä hiljaa?”

Oi, se oli pimeä hetki, pimein hetki, minkä Pietari koskaan oli nähnyt. Hän oli nähnyt Jeesuksen kallistavan päänsä ja kuolevan. Hän oli nähnyt, kuinka naulat oli vedetty irti ja Hänen ruumiinsa otettiin pois ristiltä ja laitettiin Joosef Arimatialaisen omistamaan hautaan. Hän oli nähnyt, kuinka tuo suuri kivi vieritettiin haudan suulle ja roomalainen sinetti laitettiin siihen. Kuinka niin saattoi tapahtua?

Hän oli niin masentunut, että hän sanoi: “Minä menen kalaan.”

Jotkut muut opetuslapset sanoivat: “Me lähdemme sinun kanssasi.”

Koko pitkän yön, pettyneinä, he olivat kalastaneet saamatta mitään. Herra oli poissa. Näytti siltä kuin kaikki olisi mennyttä. He eivät edes onnistuneet saamaan yhtä kalaa. Silloin heidän pimeimpänä hetkenään Joku seisoj siellä rannalla ja sanoi: “Lapset, onko teillä mitään syötävää?” (Johannes 21:3–5).

Tuona kauniina pääsiäisaamuna, kun maailma oli kukoistuksessaan kukkien ja niiden nuppujen keskellä, opetuslapset tuskin tiesivät, että Jeesus oli noussut kuolleista ja oli elossa. Kleopas ja hänen ystävänsä matkalla Emmauksen tiellä, olivat hyvin masentuneita, mutta he mietiskelivät Kirjoituksia. Haluaisin teidän panevan merkille, että Jeesus tuli juuri silloin, kun he puhuivat Kirjoituksista. On tavallisesti totta, että kun me puhumme Hänestä tai ajattelemme Häntä, Hän tulee lähelle.

Kun he kulkivat siellä tiellä, se oli heidän pimeä hetkensä. Kaikki toivo näytti olevan mennyttä. Mutta juuri sillä hetkellä Jeesus tuli näyttämölle. Hän oli siellä, mutta aluksi he eivät tunteneet Häntä (Luukas 24:13–35). Minä olen varma, että se on vikana monissa tämän päivän seurakunnissa. Jeesus on täällä, mutta he eivät tiedä sitä, eivät havaitse sitä.

Kirkkojen maailmanneuvosto on nielaissut monia kirkkokuntia. Jopa Täyden Evankeliumin veljet ovat erimielisiä, kiistellen pienen pienistä erimielisyyksistä Kirjoitusten suhteen. He erottautuvat toinen toisistaan ja hankkivat omia opetuslapsiaan. Näyttää melkein siltä, että kysymys on enemmän ruokalipusta kuin siitä, että sieluja pelastuisi. On jopa ehdotettu, että kaikki saarnaajat, jotka eivät kuulu kirkkojen maailmanneuvostoon, eivät enää saisi julistaa radio- ja televisiolähetyksissä. “... ja tulee aika, jolloin jokainen, joka tappaa teitä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle” (Johannes 16:2).

Mutta tiedätkö mitä, veljet ja sisaret? Juuri tänä pimeimpänä hetkenä Jeesus on ilmestynyt. Hän osoittaa elävänsä. Päivä päivältä, yö yöltä, Hän on meidän kanssamme. Vaikka he pudottaisivat kaikki atomipomminsa, se on heidän asiansa. On vain yksi asia, jonka minä tiedän. “Minun toivoni ei perustu millekään vähemmälle, kuin Jeesuksen vereen ja vanhurskauteen; Kun kaikki sortuu sieluni ympärillä, silloin Hän on kaikki toivoni nyt ja aina. Minä seison lujalla Kristus-kalliolla, kaikki muu on upottavaa hiekkaa.”

Tämä William Branhamin saarna "*Silloin Jeesus tuli*" on käännetty kirjasta "*A Prophet Brings His Message.*"

Kirjasta on saatavana ilmaiseksi julkaisijalta:

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

Printed by:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org